

РЕШЕНИЕ

№ 5057

гр. София, 30.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 30.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **2245** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 - 4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] срещу решение № ПО-15 от 10.02.2020 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение, като неоснователна жалба вх. № 2553-04-60 от 03.02.2020 г. подадена срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ЛНПОМ/ № С202225-023-0000304 от 29.01.2020 г., издадено от С. Д. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ при ТД на НАП [населено място].

В жалбата се излагат доводи, че оспореното решение е издадено в противоречие с материалноправните разпоредби. Не претендира разноски по делото.

Поддържа се, че както решението, така и потвърденото с него Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ЛНПОМ/, са незаконосъобразни и необосновани. Дружеството не дължало посочените в постановлението данъци по ЗКПО върху залозите за хазартни игри и хазартни съоръжения, предмет на проверката, тъй като не осъществявало дейности попадащи в обхвата на чл. 235 и чл. 242 от ЗКПО. Така посочените разпоредби били отменени още през 2014 г. Наред с това сочи, че не е посочено нито в решението, нито в постановлението видът на данъчните задължения, събирането на които обосновавали налагането на обезпечителните мерки. Постановлението за налагане на обезпечителни мерки е издадено в нарушение на принципите на чл. 6 от АПК, чл. 2, чл. 3 и чл. 5 от ДОПК.

Наложенияте обезпечителни мерки водят до невъзможност за изпълнение на разпоредбата на ал. 2 на § 9 от ПЗР на ЗИД на ЗХ. Сочи още, че искането за налагане на обезпечителни мерки е немотивирано. В него липсвали конкретни факти и обстоятелства мотивирали задължението за корпоративен данък, както и опасност от извършването на сделки и действия с имуществото на дружеството, вследствие на които събирането на задълженията за данъци ще бъде значително затруднено. Твърди се още, че данъчният орган ще наложи данъчно облагане в разрез с нормата на чл.176а от ЗКПО и чл. 60, ал. 2 от Конституцията на РБ, тъй като за дружеството не възниква задължение за внасяне на корпоративен данък. Сочи се, че мотивите на органите по приходите почиват на предположения, а не на реално установени факти. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение, с което да отмени решението и потвърденото с него ПНПОМ, като незаконосъобразни.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, се представлява от адвокат Д., редовно упълномощен, който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Не претендира заплащането на разноски. Прави възражение за прекомерност на претендираното от страна на ответника възнаграждение.

Ответникът - Директорът на ТД на НАП С., чрез юрк. Г., оспорва жалбата. Намира, че оспорения акт е законосъобразен. Претендира разноски по делото, а именно юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура - редовно уведомена, не изпраща представител и не взема отношение по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70-ти състав след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената по делото административна преписка се установява, че със заповед за възлагане на ревизия № Р-22222520000357-020-001/22.01.2020 година, е възложена ревизия на [фирма] за установяване на задължения за данъци по периоди и видове задължения, подробно посочени в заповедта за възлагане и е определен срок от три месеца за приключването и.

В хода на ревизионното производство, след извършени проверки било установено, че спрямо дружеството, съгласно представена оборотна ведомост за периода от 01.01.2017 г. до 30.09.2017 г., кредитният оборот по сметка 7020 – приходи от продажби с подадена ГГД за 2017 г. е в размер на 444 497 028.00 лева, а декларираните приходи от продажби с ГГД за 2017 г. са в размер на 219 216 581.74 лева. С оглед на тези данни органите по приходите са приели, че е налице разминаване в стойността на декларираните приходи – 225 280 447 лева.

По делото е представено искане от 29.01.2020 г. от Н. К. на длъжност главен инспектор по приходите, до дирекция „Събиране“ СДО-С. за предварително обезпечаване на задълженията и мотиви за налагане на ПОМ № Р-22222520000357-039-002 от 29.01.2020 г., като поисканите обезпечителни мерки на бъдещи публични задължения, чрез налагане на заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверителни управление, в посочените в постановлението търговски банки.

Постановлението е връчено на 31.01.2020 година на електронния адрес на жалбоподателя.

На 03.02.2020 година дружеството жалбоподател депозирало жалба до Директор ТД

на НАП срещу П., а последният с Решение № ПО-15/10.02.2020 г. е оставил жалбата без уважение.

По делото са представени още: аналитична справка по сметка 7020 на оборотна ведомост за 2017 г., удостоверение за издаден лиценз от ДКХ, платежни нареждания за плащане на таксите по чл. 30 от ЗХ през 2019 г.; ведомост за заплати за м. 02.2020 г., ведно със справка за задълженията; декларация по чл. 30, ал. 6 от ЗХ от 14.02.2020 г. и договори с доставчици, отчетени протоколи и фактури.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 197, ал. 2 от ДОПК, от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване пред съда административен акт и след като е осъществено обжалване по административен ред, съобразно изискванията на чл. 197, ал.1 ДОПК.

По основателността на жалбата:

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 121, ал. 2 ДОПК, предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 ДОПК с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197 ДОПК. На основание чл. 197, ал. 2 ДОПК, предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция, е решението на директора на ТД на НАП С.. По аргумент от нормата на чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът извършва преценка и на законосъобразността на постановленията за налагане на обезпечителни мерки. Следователно, съдът, съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на двата административни акта (постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки и решението на директора на ТД на НАП по чл. 197, ал. 1 ДОПК) са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличие на компетентност на органа; спазване на материалноправните и процесуалните правила при издаването им; изискването за форма и съобразяване с целта на закона (чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК).

Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки е издадено от компетентен орган съгласно чл. 167 вр. с чл. 195, ал. 3 ДОПК. Спазена е формата, установена в нормата на чл. 196, ал. 1 ДОПК. Директорът на ТД на НАП С., като компетентен горестоящия административен орган, е постановил решение в срока по чл. 197, ал. 1 ДОПК, съобразено с изискванията за форма, установени в същата правна норма.

Налагането на обезпечителни мерки е едно от заложените в чл.12, ал. 2, т. 1 ДОПК правомощия на публичния изпълнител. Обезпечението представлява едностранно властническо правомощие, изразяващо се в забрана за извършване на разпоредителни действия с притежаваното от страна на длъжника имущество. Като всяко властническо правомощие, ограничаващо длъжника от ред негови права, обезпечението се налага при стриктно спазване на определена в закона /ДОПК/ процедура, предпоставки, срокове и органи. В чл. 195 от ДОПК, е визиран общ принцип, че на обезпечение подлежат установени и изискуеми публични вземания. Обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено, като обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител по

искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане, когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание, а длъжникът не се уведомява за искането за обезпечение.

Съдържанието на постановлението е изчерпателно изброено в нормата на чл. 196, ал. 1 ДОПК - постановлението се издава в писмена форма и съдържа, името и длъжността на органа, който го издава, наименованието на акта, номера и датата на издаването му, фактическите и правните основания за издаването му, наименованието, идентификационния номер, адреса за кореспонденция и постоянния адрес, съответно седалището и адреса на управление на длъжника, размера на публичното задължение и лихвите, вида на обезпечителната мярка и имуществото, върху което се налага забрана за разпореждане с имуществото, върху което е наложена обезпечителната мярка, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва постановлението, датата на издаване и подписа на органа, който го е издал, с означение на длъжността му. Препис от постановлението се изпраща на длъжника и на третите лица, засегнати от действията.

Видовете обезпечителни мерки са посочени в нормата на чл. 198, ал.1 от ДОПК-обезпечението се извършва с налагане на възбрана върху недвижим имот или кораб, със заповест на движими вещи и вземания на длъжника, със заповест на сметките на длъжника, със заповест на стоките в оборот на длъжника, като публичният изпълнител може да наложи няколко вида обезпечения на обща сума до размера на вземането.

Налагането на предварителни обезпечителни мерки по реда на чл.121 ДОПК представлява изключение от общия принцип на чл. 195, ал. 1 ДОПК, че на обезпечение подлежат установени и изискуеми публични вземания. Тъй като предварителните обезпечителни мерки могат да се налагат още в хода на ревизията, става дума за обезпечаване на предполагаеми, а не на установени задължения. От своя страна, налагането на предварителни обезпечителни мерки, е визирано в нормата на чл.121 от ДОПК, като съгласно алинея първа на същия текст е посочено, че в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

По силата на алинея втора, предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197.

Съгласно чл.121, ал. 5 ДОПК, при проверката, съдът следва да прецени наличието на условията за налагане на предварителни обезпечителни мерки- дали са наложени с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на което събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни и изпълнението на изискванията за невъзпрепятстване на дейността на лицето, спрямо което се налагат. Наред с това, законодателят е предвидил срок, с който могат да бъдат продължени наложените предварителни обезпечителни мерки-не по-дълъг от срока за приключване на ревизионното производство.

В настоящия случай с оглед на обсъдените по-горе доказателства, съдът намира, че решението на Директор ТД на НАП е немотивирано. Същият механично и без наличието на каквито и да било доказателства е оставил жалбата без уважение, без да

анализира събраните доказателства и без да изследва както обезпечителната нужда, така и обстоятелството дали соченото обезпечение съответства на обезпечителната нужда, което е довело до постановяване на решението при нарушение на административно-производствените правила, а последното пък е довело и до нарушаване на материалноправните разпоредби на ДОПК.

На първо място датата на издаване на заповедта за възлагане на ревизията, почти съвпада с датата на издаване на искането за налагане на обезпечителни мерки. Основателни са доводите на жалбоподателя, че в рамките на няколко работни дни ревизиращите органи не са могли да определят предполагаемият размер на задълженията, както и наличието на предпоставки, че събирането на вземането ще бъде затруднено или невъзможно. Искането е с бланкетно съдържание и е немотивирано. Липсва анализ и конкретни данни, въз основа на които да се обоснове до извод, че размерът на предполагаемите задължения е 22 528 044 лева. От ответника не са представени доказателства, че към датата на издаване на процесното постановление са извършени действия по събиране на доказателства в хода на възложената ревизия. Т.е. не е установено с какви изходни данни са разполагали органите по приходите преди възлагането на ревизията относно предполагаемите задължения на дружеството, а също така и какви са новоустановените факти и обстоятелства след възлагането на ревизията.

Единственият мотив в искането за налагане на предварителни обезпечителни мерки е, че е налице съществено разминаване между декларираните приходи от продажби и това ще доведе до допълнителни задължения за корпоративен данък в размер на 22 528 044 лева. Същият не е подкрепен с доказателства.

На следващо място липсват и доказателства за това дали запорът на банковите сметки в посочените търговски банки е наложен, защото по делото се съдържа само доказателства за изпращане на запорното съобщение до „Ю. България“, но няма доказателства, че запорът е реално наложен. Директорът на ТД на НАП не е съобразил дали обезпечителната мярка е подходяща и дали съответства на обезпечителната нужда, респективно на това дали съответства както на предполагаемото задължение, така и дали запорираните суми не надхвърлят значително обезпечителната нужда /предполагаемия размер на задължението/.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящият съдебен състав намира обжалваното решение за незаконосъобразно и подлежащо на отмяна, както и самото постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки.

Що се касае до наведените в жалбата доводи, че в нарушение на нормата на чл.176а от ЗКПО ревизиращите органи са възложили ревизия, то същите са неотнормирани за настоящото производство. Обстоятелството дали ревизията е протекла при спазване на разпоредбите на ДОПК и ЗКПО, е въпрос, който може да бъде поставян в производството по обжалване на ревизионния акт, не и в настоящото производство, чийто предмет е Решението на Директор ТД на НАП и потвърденото с него Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Да се приеме противното, би означавало съдът да извърши преценка на друг акт по пътя на косвения съдебен контрол, което е недопустимо.

По изложените съображения, съдът намира, че обжалваното решение и потвърденото с него постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки не са издадени при правилно прилагане на закона и страдат от твърдените от жалбоподателя пороци.

Съдът следва на основание чл.160, ал.2 вр. чл. 160, ал.3 вр. чл.144, ал.2 ДОПК да постанови отмяната на решението и на обжалваното постановление, доколкото правомощие за отмяната на обеспечения е предвидена по чл.197, ал. 3 ДОПК, т.е. не е предоставено изключително на орган по приходите.

По разноските по делото:

С оглед изхода на делото, право на разноски притежава подателят на жалбата, но предвид липсата на изрично искане в тази насока, съдът не следва да присъжда разноски по делото.

Водим от горното и на основание чл.197, ал. 2 във връзка с чл.144, ал. 1 и чл.161, ал.1, изречение трето от ДОПК, Административен съд София – град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] срещу решение № ПО-15 от 10.02.2020 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение, като неоснователна жалба вх. № 2553-04-60 от 03.02.2020 г. подадена срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ № С202225-023-0000304 от 29.01.2020 г., издадено от С. Д. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ при ТД на НАП [населено място] и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с № С202225-023-0000304 от 29.01.2020 г., издадено от С. Д. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ при ТД на НАП [населено място].

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК.

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: